

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SHARMA, ROBIN

Învățăături pentru părinți de la Călugărul care și-a vândut
Ferrari-ul : cum să dezvolti potențialul de lider al copilului tău
/ Robin Sharma ; trad. din lb. engleză: Nicoleta Radu și Oana
Ursu. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-486-5

I. Radu, Nicoleta (trad.)

II. Ursu, Oana (trad.)

159.9

Redactor: **Roxana Samoilescu**
Grafician copertă: **Cezar Mandă**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

FAMILY WISDOM FROM THE MONK WHO SOLD HIS FERRARI
Copyright ©2001 by Robin Sharma
Published by arrangement with HarperCollins Publishers Ltd,
Toronto, Canada
All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

ROBIN SHARMA

ÎNVĂȚĂTURI PENTRU PĂRINȚI

DE LA CĂLUGĂRUL CARE ȘI-A VÂNDUT FERRARI-UL

CUM SĂ DEZVOLȚI POTENȚIALUL DE LIDER AL COPILULUI TĂU

*Traducere din limba engleză de
Nicoleta Radu și Oana Ursu*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

Cuprins

<i>Mulțumiri</i>	11
CAPITOLUL I <i>Marea mea trezire</i>	13
CAPITOLUL II <i>Cea mai îngrozitoare, dar benefică, experiență din viața mea</i>	23
CAPITOLUL III <i>Cadoul vieții</i>	29
CAPITOLUL IV <i>Un călugăr vine în vizită</i>	41
CAPITOLUL V <i>Călătoria miraculoasă a marelui Julian Mantle</i>	49
CAPITOLUL VI <i>Prima lecție de desăvârșire a liderului de familie</i>	75
CAPITOLUL VII <i>A doua lecție de desăvârșire a liderului de familie</i>	123
CAPITOLUL VIII <i>A treia lecție de desăvârșire a liderului de familie</i>	157
CAPITOLUL IX <i>A patra lecție de desăvârșire a liderului de familie</i>	197
CAPITOLUL X <i>A cincea lecție de desăvârșire a liderului de familie</i>	223
<i>Despre Robin Sharma</i>	238

locuința de pe marginea lacului pentru ca eu să mă retrag acolo și să termin cartea într-un mediu propice creației.

Le mulțumesc tuturor mentorilor mei, printre care îi menționez pe Gerry Weiner, Ed Carson și Lorne Clarke, pentru că m-au încurajat să nu mă dau bătut.

Îmi exprim recunoștința față de toți clienții din cadrul corporațiilor, pentru că mi-au dat șansa să-mi prezint mesajul în cadrul conferințelor și pentru că au avut înțelepciunea să recunoască faptul că sufletul oricărei companii îl formează oamenii. Îi mulțumesc din toată inima lui Jill Hewlett, deoarece mi-a stat alături și m-a inspirat. Sincere mulțumiri lui Shiv și Shashi Sharma, pentru că au fost un exemplu minunat de părinți extraordinari. Le mulțumesc pentru dragostea, bunătatea și sprijinul acordate. Mii de mulțumiri fratelui meu, Sanjay și cumnatei mele Susan, care au fost lângă mine când am avut nevoie.

În încheiere, le mulțumesc lui Colby și Biancăi, cei doi copii ai mei, care îmi umplu viața de bucurie.

CAPITOLUL I

Marea mea trezire

*În general, ne este frică să devenim
ceva ce întrezărim în clipele noastre de grație.*

ABRAHAM MASLOW

Cea mai tristă parte a vieții nu este să mori, ci să nu trăiești cu adevărat atât cât ești în viață. Prea mulți dintre noi desconsiderăm viața, nu lăsăm niciodată să iasă la iveală potențialul maxim pe care-l avem ca oameni. Am aflat că ceea ce contează într-adevăr în viață, în ultimă instanță, nu e cât de multe bunuri materiale am adunat sau cât de mulți bani am strâns, ci cât de multe dintre talentele noastre am eliberat și am folosit pentru a da mai multă valoare acestei lumi. Lucrul cel mai important îl reprezintă viețile pe care le-am influențat și moștenirea pe care o lăsăm în urmă. Tolstoi a spus-o atât de bine: „Trăim pentru noi doar atunci când trăim pentru ceilalți.”

Mi-au trebuit 40 de ani ca să descopăr această lecție simplă de înțelepciune. Patruzeci de ani lungi ca să aflu că succesul nu poate fi urmărit. Succesul se ivește și intră în viața ta ca un produs secundar, dar inevitabil, al unei vieți petrecute în slujba

îmbogățirii vieții celorlalți. Când renunți să te concentrezi pe dorința nestăvilită de a supraviețui și îți pui viața în slujba semenilor, existența ta nu are cum să nu fie plină de succes.

Încă nu-mi vine să cred că am așteptat „jumătate” din viață ca să înțeleg că adevărata împlinire a ființei umane nu constă în gesturile de fațadă care ne propulsează pe primele pagini ale ziarelor și revistelor de afaceri, ci în acțiunile simple, obișnuite și de bun-simț pe care fiecare dintre noi are privilegiul să le facă în fiecare zi, dacă alege să facă asta. Maica Tereza, un lider cu adevărat remarcabil al sufletului omului, a spus-o cel mai bine: „Nu există acțiuni mărețe, există doar acțiuni mărunte pe care le faci cu mare dragoste.” Eu am învățat asta pe pielea mea.

Până nu demult, eram atât de preocupată să mă zbat pentru a obține un anumit lucru, încât uitam să trăiesc. Eram atât de ocupată să vânez marile plăceri ale vieții, încât ratam plăcerile simple, acele bucurii mici care ne țin viața de zi cu zi, dar care deseori trec neobservate. Îmi planificam zilele până în cel mai mic amănunt, mintea mea era suprasolicitată, dar sufletul meu tânjea. Sinceră să fiu, la exterior aveam o viață de succes, însă în interiorul meu dădusem deja faliment.

Eram de modă veche, credeam că fericirea vine când îți cumperi o mașină bună, îți construiești o casă frumoasă și obții un loc de muncă bine plătit. Nu judecam oamenii după sufletul sau după tăria lor de caracter, ci după mărimea portofelului și a cifrelor din contul bancar. Poate veți spune că nu eram un om bun. Eu aș zice mai curând că nu aveam nicio idee despre adevăratul sens al vieții

și nu știam cum să mă port în timp ce trăiam așa cum o făceam. Poate era și din cauza oamenilor cu care mă asociasem, dar toți cunoscuții mei din lumea afacerilor aveau aceeași filozofie de viață. Ne dedicam cele mai prețioase ore din zi pentru a urca treptele succesului care, speram noi, aveau să ne aducă mult-râvnitul birou de director, o casă de vacanță luxoasă în Hamptons și, cu puțin noroc, o cabană în Franța pentru când aveam să mergem la schi. Toți ne doream să fim celebri, admirați și stimați. Ne doream doar să fim putred de bogați și, mai presus de toate, ne doream ca lumea să aibă nevoie de noi.

Deși îmi surâdea ideea de a deveni mamă într-o bună zi și de a avea o familie, în clipele mele de liniște visam mai degrabă să apar pe copertele revistelor *Forbes* sau *FORTUNE*, iar sub poza mea la patru ace să scrie ceva de genul: „Catherine Cruz: directorul executiv care a încălcat toate regulile, dar a câștigat”, decât să fac galerie la meciurile de juniori ale copiilor. În drum spre serviciu îmi repetam fraze precum: „Azi va fi cea mai bună zi din viața mea” și „Am minte de milionar și suflet de războinic.” Parcă vă văd cum clătinați din cap și mă dezaprobați, însă pe vremea aceea îmi doream atât de mult să am succes, încât aș fi fost în stare de orice. Aș fi spus orice mi s-ar fi cerut, aș fi făcut orice mi s-ar fi ordonat și aș fi călcat în picioare orice persoană care ar fi avut ghinionul să-mi stea în cale. Nu spun că sunt mândră de cum eram atunci; vă spun, pur și simplu, cum eram. Eram dură, nemiloasă, ambițioasă și extrem de hotărâtă, îmi suprimasem latura spirituală în încercarea

de a supraviețui în lumea pe care eu singură mi-o creasem.

Viața mea însemna exclusiv muncă și simțeam că sunt destinată să ating culmile succesului în afaceri. Pe un perete din biroul meu afixasem următoarele cuvinte ale marelui poet englez Henry Wadsworth Longfellow, care cred că spuneau totul:

*Viața marilor oameni lasă mărturie
Că viața să-și înalțe poate fiecare,
Și-i stă-n putere la sfârșit să-nscrie
Urme de pași pe-a timpului cărare.*

Desigur, eu și colegii mei de la școala unde obținusem un master în Afaceri am învățat să admirăm de formă platitudini de genul „oamenii au prioritate” și „oamenilor nu le pasă cât de mult știi, pentru ei este important cât de mult îți pasă”, texte pe care ni le serveau cu regularitate tot felul de consultanți îmbuibați și profesori de afaceri bine intenționați. Însă, în adâncul sufletului nostru, nutream o singură dorință: să avem grijă exclusiv de noi înșine, să ne realizăm țelurile, speranțele și visurile, indiferent câți oameni aveam să călcăm în picioare pentru a reuși. În felul acesta ne-am sacrificat propriul suflet de dragul succesului profesional și al îmbogățirii. Ne dedicam întru totul slujbei și, deși acum mi-e rușine să recunosc, la început a fost plăcut, realmente plăcut.

Fiind cea mai bună studentă din clasă, am avut șansa să lucrez pentru una dintre cele mai prestigioase companii din lume. Am fost dintotdeauna o fire rebelă și mă încânta enorm să refuz

ofertele de șase cifre ale companiilor, spre supărarea mamei, care mă considera nebună. Mi-am adus aminte de sfatul unuia dintre profesorii mei preferați de la școala de afaceri, o persoană care alesese drumul mai puțin bătătorit (el ne recomanda insistent: „Atunci când căutați postul ideal, nu vă mai întrebați: «Asta e compania pentru care aș vrea să lucrez?», ci «Asta e compania pe care aș vrea să o dețin?»”). Prin urmare, am ales rapid un post de director la o firmă de servicii financiare puțin cunoscută, dar care avea potențial. Nu subestimați niciodată puterea capitalului de acțiuni de a atrage chiar și candidatul cel mai puțin interesat de un anume post.

În fiecare dimineață, fix la 5 și un sfert, Mercedesul meu negru și strălucitor, o primă de instalare din partea noului angajator, zbură prin parcare subterană a turnului de șaptezeci de etaje, din sticlă și metal, în care aveam să-mi petrec următorii ani din viață. Ținând într-o mână ziarul *Wall Street Journal* și în cealaltă servieta mea din piele de crocodil, alergam către lifturi și urcam la biroul meu de la etajul 62. Locul acela era adevărata mea casă.

Odată ajunsă în birou, îmi verificam mesajele, răspundeam apelurilor telefonice, după care îmi petreceam următoarele 16-18 ore într-o stare permanentă de anxietate și haos. În scurt timp, am fost avansată șef de departament, apoi asociat principal și vicepreședinte, toate înainte să împlinesc 35 de ani. Mă bucuram de privilegiul de a călători în toată lumea, la clasa întâi, mă trăgeam de șireturi cu elita din lumea afacerilor; luam masa în restaurante selecte și încheiam afaceri care i-ar face pe contemporanii mei să moară de invidie.

În cele din urmă mi s-a oferit un birou luxos și am reușit să-mi cumpăr mult-visata cabană de schi, toate grație acțiunilor firmei care, după cum mă așteptam, au crescut vertiginos.

Cu niște ani în urmă, împreună cu câțiva prieteni de la facultate, am înființat o companie virtuală pe care am numit-o BraveLife.com. Aceasta le oferea companiilor noi metode de a-și instrui și perfecționa angajații dornici să exceleze în aceste vremuri de competiție acerbă. Deși totul a început ca o joacă, BraveLife.com a înregistrat un succes rapid și, în doar câteva luni, întreprinderea noastră figura în paginile celor mai bune publicații naționale de afaceri. În condițiile în care experții susțineau că această companie era candidatul ideal pentru o ofertă publică, iar investitorii ne pândeau ca niște vulturi care dau târcoale victimei, prietenii mei și cu mine știam că urma să ne îmbogățim în cel mai scurt timp. Totul începea să prindă contur, exact așa cum îmi imaginasem în clipele mele de liniște. Aveam să fiu bogată, celebră și iubită. Puteam să-mi permit toate lucrurile după care tânjiseam și dispuneam, în sfârșit, de resursele necesare pentru a-mi trăi viața după propriile reguli. Eram aproape de vârful piramidei și duceam viața la care visasem dintotdeauna. Cu toate astea, pe măsură ce mă apropiam de visurile mele, am avut o revelație ciudată, care m-a dat peste cap. Oricât de mult aș fi încercat să neg asta, eram o ființă complet nefericită.

De șapte ani aveam o căsnicie lipsită de pasiune și de legătură emoțională. L-am cunoscut pe soțul meu, Jon Cruz, într-o stațiune montană unde compania pentru care lucram atunci își trimitea

directorii pentru a-și perfecționa abilitățile de lider. Jon era un antreprenor cu spirit de inițiativă, care spera să găsească inspirație în munți. Ne-am trezit amândoi că făceam parte din echipa care trebuia să escaladeze o stâncă abruptă, în toiul nopții. El a fost fascinat de firea mea neînfricată și de tenacitatea mea, iar eu am fost atrasă de bună-tatea și dragostea lui de viață. Ne-am îndrăgostit și, contrar regulilor mele de precauție, ne-am căsătorit șase săptămâni mai târziu.

Jon era un om bun, într-o lume în care bună-tatea și tăria de caracter nu mai sunt apreciate la adevărata lor valoare. În primii ani de căsnicie ne-am simțit minunat, însă, odată cu trecerea timpului, relația noastră a început să se destrame din cauză că o neglijam. El iubea natura și drumețiile, mie îmi plăceau restaurantele cochete și tot ce era la modă. El colecționa cărți și-i plăcea la nebunie să sculpeze în lemn în curtea din spatele casei, în timp ce eu colecționeam vinuri rare și apreciam obiectele de artă. Totuși, mărturisesc că nu aceste diferențe ne-au subminat căsnicia. Adevărata problemă era că eu eram mereu plecată și nu petreceam destul timp cu soțul meu.

Când ajungeam acasă de la serviciu, Jon dormea deja, iar când el se trezea, Mercedesul meu gonia spre birou. Deși trăiam sub același acoperiș, e mai corect să spun că duceam vieți paralele, dar nu doar relația mea cu Jon mă făcea să mă simt goală și descumpănită. Aveam doi copii mici și minunați și știam că suferă din cauză că eu lipseam așa mult de acasă. Nu-mi reproșau nimic în legătură cu timpul petrecut la birou, însă ochii lor le trădau dezamăgirea și nevoia profundă de a avea

o legătură mai strânsă cu femeia căreia îi spuneau „mamă”.

Porter, băiețelul nostru, mergea pe șase ani, iar Sarita, fetița noastră, avea trei ani. Știam că primii ani din viața lor erau cei mai importanți, că acum li se contura și li se dezvolta personalitatea. Știam că aceasta era etapa în care aveau nevoie să fie înconjurați de modele adevărate, care să le umple sufletele fragede cu dragoste și înțelepciune. Știam că voi regreta clipele în care eram departe de ei, dar, din motive inexplicabile, nu mă puteam desprinde de la birou, de toate obligațiile pe care mi le impunea viața mea profesională extrem de complicată.

„Viața nu e decât o serie de oportunități strânse laolaltă pentru a forma un întreg”, obișnuia să spună înțeleptul meu tată. Aveam simțul practic și inteligența necesare pentru a înțelege că Porter și Sarita nu vor fi mici la nesfârșit și că acum aveau nevoie de prezența mea. Când un culoar de oportunitate se închidea, avea să dispară pentru totdeauna șansa mea de a-i înzestra cu valori, virtuți și cu o viziune adecvată pentru a trăi o viață frumoasă când vor fi adulți. Știam că nu mă voi ierta niciodată pentru că n-am fost alături de copiii mei când aveau cea mai mare nevoie de mine. Cred că nu aveam curajul să mă detașez de viața mea haotică și să meditez la adevăratele mele priorități și nu aveam înțelepciunea de a lua măsurile necesare, astfel încât aceste priorități să se reflecte în modul meu de a trăi. Oricât de mult aș fi încercat, nu puteam să îmi schimb stilul de viață și să nu mai muncesc în acel ritm înnebunitor și nu reușeam să readuc calmul și echilibrul în viața mea.

Sincer, simțeam că nu puteam să trăiesc fără senzația de adrenalină și fără motivația pe care mi le oferea programul meu încărcat. Oricât de mult aș fi susținut public că familia era cea care conta cu adevărat, acțiunile mele subliniau contrariul. Toate dovezile indicau clar că Jon și copiii ocupau locul al doilea, fiind surclasați de carieră și de dorința mea de îmbogățire.